

Een gezellig trioetje: Sophie Polkamp, Ellen Hoog en Eveline de Haan kussen de felbegeerde beker.

Ellen Hoog, Sylvia Karres en Minke Booij (met beker) krijgen een verkoelende champagne-douche. Foto links: Met bondscoach Marc Lammers kan Van Nistelrooij wél door één deur.

●mesteam een elftal zonder uitblinkers is. De ploeg moet het vooral hebben van keihard werken en dat is de speelsters volgens Lammers wel toevertrouwd. 'Als er iemand een foutje maakt, is er altijd een ander die het oplost.' Dat gebeurde ook in Madrid. Na een moeizame start groeide Oranje in het toernooi. En dat terwijl Lammers vijf maanden geleden nog met zijn handen in het haar had gezeten. 'Ik heb toen echt getwijfeld of ik wel zestien speelsters zou hebben om mee te nemen naar het WK', verwees hij naar de reeks van blessures die de voorbereiding teisterde. En niet alleen bij Lammers sloeg de twijfel toe. 'De voorbereiding is ontzettend zwaar geweest. In de documentaire van Niek Koppen zullen heel wat tranen vloeien', voorspelde Sylvia Karres alvast.

Langste adem

Het was een hels karwei geweest om de speelsters weer fit te krijgen, bekende Lammers tijdens het WK. In dat opzicht had fysiotherapeut Johannes Veen veel

meer werk gedaan dan hijzelf. 'Johannes was het, die soms om zes uur 's ochtends al bezig was met een geblesseerde speelster. Het is ongelooflijk wat hij voor elkaar heeft gekregen', zei Lammers, die daardoor over een vrijwel fitte selectie kon beschikken. De arbeid die de speelsters in de voorbereiding hadden geleverd, betaalde zich tot en met de finale tegen Australië dubbel en dwars uit. In Madrid bleek Oranje eindelijk over de langste adem te beschikken. Het was illustratief dat Nederland in de finale tegenstander Australië met de rug tegen de muur had gezet. De doorgaans om hun fysiek geroemde Aussies waren niet bij machte om hun geliefde krachthockey te kunnen spelen. In plaats daarvan was het Nederland dat de wedstrijd controleerde. De eerste helft leverde weliswaar nog geen doelpunt op, maar Lammers had gezien waar de zwakke plek van Australië zat. In de rust voerde hij een tactische aanpassing door om de laatste linie van de tegenstander verder onder druk te kunnen zetten. Die

zet getuigde van lef en was symbolisch voor het geloof in eigen kunnen dat Nederland zich gaandeweg het wereldkampioenschap eigen had gemaakt. Waar Oranje zich in het verleden voor belangrijke duels aanpaste aan de tegenstander (olympische finale van Athene), ging het keurkorps van Lammers in Madrid vooral uit van eigen kracht. Het leverde in de tweede helft de openingstreffer van Maartje Paumen op, die met een lage sleppush de Australische keepster Rachel Imison verschalkte. Dat de Aussies snel daarna de wedstrijd weer in

balans trokken, had geen invloed op het spel van Nederland. Na de 1-1 van Rebecca Sanders hield Oranje de touwtjes stevig in handen. Sylvia Karres liet zien waarom ze met recht de titel topscorer van het toernooi verwierf. Een fraai backhandschot resulteerde in haar zesde WK-treffer en zette Nederland opnieuw op voorsprong. Drie minuten voor het eindsignaal besliste Paumen de finale definitief vanaf de strafbalstip.

Indrukwekkende cijfers

Met de 3-1 overwinning kwam de wereldtitel na zestien jaar (Sydney, 1990) eindelijk weer eens in het bezit van de Nederlandse dames. Het WK kreeg zo een terechte winnaar, aangezien Oranje de enige ploeg was die het hele toernooi de controle had behouden. Nooit kwam het elftal van Lammers op achterstand. En met achttien doelpunten voor was Oranje ook nog eens het meest productief. Volgens de bondscoach kwamen die indrukwekkende cijfers tot stand dankzij het 'zelfsturende vermogen' van zijn team. Na de gewonnen finale prees Lammers de volwassen instelling. 'Janneke Schopman is zelf >